

ΚΑΠΟΤΕ ΣΤΟ ΒΙΡΓΙΛΙΟ

Dans Virgile, parfois...
Victor Hugo

Κάποτε στο Βιργίλιο, θεός που άγγελος πάει να γίνει
ο στίχος παίρνει στην κορφή παράξενη μιά λάμψη,
γιατί δ,τι τώρα ξέρουμε, τό 'έλεπε στ' όνειρό του·
σάν έκλαιε βρέφος ό 'Ιησούς, έκείνος τραγουδούσε.
Γιατί, και άθέλητα, είναι μιά ψυχή που ή μακρυμένη
'Ανατολή την έδαφε με σκοτωμένες φλόγες,
και κάτου από τούς ούρανοδς μέσ' στίς καρδιές καρδιά είναι
που ή χαραυγή τή χρύσωνε τοῦ μυστικοῦ Κυρίου.
*Ηθελε πρώτ' απ' όλα ό Θεός, άχτίδα τοῦ Θεανθρώπου
ν' άσπρίσ' ή αύγή τής Βηθλεέμ τό μέτωπο τής Ρώμης.

24.1.25.

ΛΟΓΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΜΟΥΔΙΑ

Maintenant que mon temps décroît comme un flambeau...
Victor Hugo

Τώρα που λιώνει μου ό καιρός ως λιώνει μιά λαμπάδα,
τώρα που τίποτ' άλλο πιά δέν έχω έδω να κάμω,
τώρα που πάω κ' είμαι κοντά στο μνήμια, με τὰ πένθη
και με τὰ χρώνια,

τώρα στον ούρανό που τ' όνειρο ήταν τής όρμής μου
πού, έλέπω, ρουφηγμένες φεύγουν απ' τή νόχτα, σάμπως
από τοῦ περασμένου τό δρολάπι, ώρατες πόσες
χτυπητές ώρες,

λέω τώρα: «Σήμερα θρίαιμος, κι αύριο τὰ πάντα φέμια».
Με άδράχνει ή λύπη και γυρνά και περπατώ στην άκρη
τοῦ γιαλοῦ εκεί πρὸς τὰ βαθιά τὰ κύματα, σκυμμένος
δνειροπλήχτης.

Και έλέπω άπάνου απ' τό εονό κι άπάνου απ' τό λαγνάδι,
κι άπάνου από τις θάλασσες που άτέλιωτα σαλεύουν
να φεύγουν κάτου από τό ράμφος τοῦ θοριά τοῦ γύπα
πρόδατα νέφη.

Τόν άνεμο στο διάστημα, τή θάλασσα στο δρόμο,
τόν άνθρωπο που τ' ώριμο χερσόβιό του δένει,
τ' άκούω, και μέσ' στη σκέψη μου περνά δ,τι μουρμουρίζει,
μ' δ,τι μιλάει.

Κάποτε κάθουμαι χωρίς να σηκωθῶ στὸ λίγο
 χορτάρι τῆς ἀκρογιαλίδος ὡς τῇ στιγμῇ ποὺ ἐλᾷται
 τοῦ φεγγαριοῦ νὰ φαίνονται ψηλά καὶ νὰ ρεμδιάζουν
 τ' ἀπαισία μάτια.

Τὸ βλέπω καὶ ὅλο ὑφώνεται, ρίχνει μακριὰν ἀχτίδα
 κομισμένη, στήν ἄβυσσο, στὰ πλάτια, στὸ μυστήριο,
 καὶ κοιταζόμεστε τὰ δύο, τὸ φεγγάρι ποὺ λάμπει
 καὶ ἐγὼ ποὺ πάσχω.

Ποῦ νὰ πῆγαν οἱ μέρες μου οἱ ἀφανισμένες, ποῦ;
 Ποιὸς μὲ γνωρίζει; Εἶναι κανεῖς; Νὰ μένῃ ἀκόμα κάτω
 στὰ θαμνωμένα μάτια μου καὶ ἀπ' τῇ φεγγοδολῇ
 ποὺ εἶχαν τὰ νιάτα μου;

Ὅλα πετάξαν, εἶμαι μόνος, ἀποκαρτωμένος,
 καλῶ, δὲ μ' ἀποκρίνεται κανεὶς. Κύματα, ἀνέμοι,
 πέστε μου, ἀλῆμονο! καὶ ἐγὼ ἕνας ἄνεμος εἶμαι,
 καὶ ἐγὼ ἕνα κύμα;

Τίποτε δὲ θὰ ξαναῖδῶ καὶ ἀπ' ὅσα εἶχ' ἀγαπήσει;
 Μέσα μου ἀπλώνεται ἡ βραδιά, καί, ὦ γῆ, ποῦ ἡ καταχνιά σου
 τῇ σῶναι κάθε μιὰ κορφὴ τὸ φάντασμα εἴμ' ἐγὼ,
 καὶ ἐσὺ τὸ μνῆμα.

Ὅλα μου τ' ἄδειασα καὶ ζωὴ καὶ ἔρωτα, χαρά, ἐλπίδα,
 προσμένω, ἀποζητῶ, ἐκτείνω, τὰ λαγήνια μου ὅλα
 τὰ γέρνω ἀράδα γιὰ νὰ ἰδῶ μέσα τους καμιά στάλα
 καὶ ἂν ἀπομένῃ.

Πῶς γειτονεῖ ἡ θύμηση μὲ τὸ ποῦ τρώει σαράκι!
 Στὸ θρήνο πῶς μᾶς ξαναφέρνουν ὅλα, καὶ εἶσαι πόσο,
 θάνατε, τῆς ἀνθρώπινης τῆς πόρτας μαῦρε σῶρτη,
 κύρος ποῦ σ' ἀγγίζω!

Καὶ σκέπτομαι, τὸν ἄνεμο ποῦ, ἀκούω, πιεροφογγδεῖ,
 ποῦ ξεδιπλώνεται τὸ κύμα ἀμέτρητο. Γελάει
 τὸ καλοκαίρι, ὁ σκόλυμπος τῆς ἀμμουδιάς, γαλάζιο
 λουλοῦδι, ἀνθίζει.

22.3.29.

Ξέρω πώς ξγιν' άνθρωπος θαμμένος
 από τῆς πρώτης μου ἡμορφίᾳς τὸ στοχασμό.
 Ξέρω πὺς δὲν γνωρίζω τῶνομά μου,
 εἶμαι οὐρανὸς καὶ τάφος εἰμ' ἐγώ.

Ξέρω κατάδικος πὺς εἶμαι σὴν ἀγγάρια
 κάτου ἀπ' τὰ πλάτεια τοῦρανός τὰ γαλανά,
 φέρνω στοὺς δάμους μου τοῦ ἀνθρώπου τὸ καλὰν,
 ἐκεῖ πού, Θεέ μου, τὰ δικά σου εἶχα φτερά.

Ξέρω τὴ σάρκα πὺς φορτώθηκα καὶ σέρνω,
 κ' ἐνὼ ζῶ τῆς ἡμέρας γέννημα, μεστὸ
 μὲ χῶρ' ἀπὸ τὰ μνήματα πὺς εἶμαι,
 κι δταν κρᾶζω: Ἀγαπῶ!

1909.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΑ ΒΡΑΧΙΑ

Dieu! que les monts sont beaux...

Victor Hugo

Ὅμορφα ποὺ εἶναι τὰ βουνά μὲ τὰ λοκερά πλουμῖδια!
 Θάλασσα μεγαλόχαρη, λαμπρὲ οὐρανέ, Ὁσαννά!
 Διαδότερες εἶναι οἱ μέρες μου, Θεέ! δὲν τίς λογαριάζω,
 γγίζω, θωρῶ τὰ ἀπέραντα καὶ τὰ παντοτινά.

Σωπάστε, πάθη μέσα μου, καὶ μπόρες! Ἡ καρδιά μου
 ποτὲ δὲν ἤρθε πρὸς τὸ Θεὸ τόσο κοντά, ὅπως τώρα.
 Μοῦ μιλάς, θάλασσα πλατιά, νιώθω ἱερὸς πὺς εἶμαι,
 μὲ βλέπει μὲ τὰ μάτια τῆς ἡ δύση τὰ πυρφόρα.

Ἡ μὲ μισῆς ἢ μ' ἀγαπᾷς, εὐλογημένος νά εἶσαι!
 Στὸ πνεῦμα καὶ στὸν ἔρωτα τίς στιγμὲς ὅλες δίνω,
 τρελὸς τῇ δόξᾳ ὅποιος ποθεῖ, τὸ πρόβλημα ὅποιος σκιάφτει,
 δὲ θέλω παρὰ γ' ἀγαπῶ, λίγο ἔχω ἐδῶ νὰ μείνω.

Στὸ κύμα ὁ ἥλιος πνίγεται, καὶ τ' ἄστρο ἐκεῖθε θγαίνει,
 ἠχολογáει στὰ πόδια μου τὸ κύμα, ἡ φωτιὰ ψάλλει,
 παντοῦ, Θεέ μου! ἀπλώνεται τετράφωτος ὁ ἥλιος,
 πόσο μικρὸς ὁ ἄνθρωπος, πόσο ἡ ψυχὴ μεγάλη!

Τὰ πλάσματα, ἡ φωτιὰ ποὺ λάμπει, ἡ θάλασσα ποὺ τρέμει,
 δλα τοῦ Ὑψίστου τ' ὄνομα τὸ μισοξέσουν μόνο,
 τὴ συλλαβὴ του λέει καθεὶς, μόνος ἐγὼ τὴ λέξῃ,
 τραυλίζουν ἤχους δλοι τοὺς, ἐγὼ τοὺς συναθροίνω.

Ἦ ἄβυσσος, ὑψώνεται ἡ φωνή μου ὥς ἡ φωνή σου. Πέλαος,
 μὴ ἐσὲ δνειρεύομαι, μὴ ἐσὲ προσσεύχομαι, θουνό,
 ἡ πλάση τὸ αἰώνιο ἀγνό, τὸ ἰδεατὸ λιθάει,
 τὸ θυματήρι ἐγώ.

19.8.6.

ΑΝΑΣΑΙΝΩ, ΤΟ ΓΝΩΡΙΖΕΙΣ

Je respire où tu palpites...
 Victor Hugo

Ἀνασαίνω, τὸ γνωρίζεις,
 ὅπου ἐσύ, καρδιά, χτυπᾷς.
 Πῶς νὰ μείνω, ἀφοῦ μὴ ἀφήνεις,
 πῶς νὰ ζήσω, ἀφοῦ μοῦ πᾶς;

Πῶς νὰ ζήσω, ἴσκιος ἀγγέλου
 ποῦ μοῦ πέταξε μακριά,
 κάτου ἀπὸ τὸ μαῦρο αἰθέρα
 τίποτε ἄλλο ἀπὸ νυχτιά;

Εἶμαι τὸ ἄνθος τὸν Ἀπρίλη
 ποῦ ἔχει μόνη του χάρά·
 φτάνει ἐσὺ νὰ φύγῃς, πᾶει,
 τίποτε δὲ μένει τιά.

Φωτοστέφανα μοῦ ἔάνεις,
 μόνη μου ἔγνοια νὰ σὲ ἰδῶ.
 Φτάνει ἐσὺ φτερά νὰ κάμῃς,
 ἔφυγα καὶ πάω κ' ἐγώ.

Φεύγεις, γέρον, πρὸς τ' ἀστέρια
 θὰ πετάξῃ μου ἡ ψυχὴ
 ξανά: σι' ἄσπρο σου χεράκι
 κρατᾷς τ' ἀγκυρὸ τὸ πουλί.

ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΜΟΥ

Mes vers fuiraient doux et frêles...

Victor Hugo

Στὸ λαμπρό σου κῆπο οἱ στίχοι μου,
λεπτοκάμωτοι, ἱλαροί,
θάφευγαν, ἂν εἶχανε φτερά,
φτερά σὰν καὶ τὸ πουλί.

Θὰ σπιθοδολούσανε πρὸς τὴ
γελαστὴ γωνίτσα σου, ὦ!
ἂν οἱ στίχοι μου εἶχανε φτερά,
φτερά σὰν τὸ λογισμὸ.

Θὰ πετούσανε νυχτόσημα,
πιστοί, ἀγνοί, σ' ἐσὲ κοντά,
ἂν οἱ στίχοι μου φτερά εἶχανε,
σὰν τὸν ἔρωτα φτερά.

11.7.21.

ΑΥΡΙΟ

Demain, dès l'aube...

Victor Hugo

Αὔριο, τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀσπρίξ' ἡ αὐγὴ τὸν οὐρανόν,
θὰ ξεκινήσω' δὲν ξεχνῶ πὺς καρτερὰς με, στάσου.
Ἀπὸ τὸ δάσος θὰ διαδῶ, θὰ πάω ἀπ' τὸ δουνό,
πιὰ δὲ μπορῶ περσότερο νὰ μένω ἐγὼ μακριά σου.

Στοὺς λογισμούς μου θὰ βαστῶ τὰ μάτια καρφωτά,
δὲ θὰ θωρῶ, δὲ θὰ γρικῶ τίποτε γύρω πέρα,
σκυφτός, μόνος, ἀγνώριστος, χέρια σταυροδετά,
λυπητερός' καὶ σὰ νυχτιά γιὰ μένα θὰ εἶναι ἡ μέρα.

Μηδὲ τὸ ἡλιοδασίλεμα θὰ ἴδῶ τὸ χρυσοφόρο,
μηδὲ στὰ δάθη τὰ λευκά πανάκια ἀπ' τὰ καίκια'
θὰ ῥθῶ στὸ μνηματάκι σου καὶ θὰ σοῦ φέρω δῶρο
ἀπὸ πρινάρια πρᾶσινα κι ἀπὸ ἀνθισμένα ρεῖνια.

27.2.22.